

[Henry Hansen.]

udelukkende et beredskabsmoment, der er afgørende for, om man skal gå til en forlængelse af tjenestetiden. Da det større beredskab, som jeg erkender vi skal have, ikke kan tilvejebringes på anden måde, må man gå til at forlænge tjenestetiden. Personlig vil jeg dog foretrække, om beredskabet helt eller delvis kan tilvejebringes ved større og hyppigere indkaldelser. Derved bliver den byrde, som militærtjenesten i alt fald rent økonomisk er for de indkaldte unge, fordelt på flere af dem.

Angående forsvarrets velfærdstjeneste vil jeg mene, som § 50 er formet, at dette arbejde nu har betingelser for at kunne bringes ind i sit rette leje. Det hedder i paragraffen:

„Forsvarrets velfærdstjeneste (folk og værn) varetager arbejde vedrørende forbindelsen mellem civilbefolkningen og forsvaret samt vedrørende de værnepligtiges og det faste personels velfærd og beskæftigelse i fritiden.“

Der nævnes altså to opgaver, der hver for sig naturligvis bliver til mange enkeltopgaver for dem, der skal udføre arbejdet. Alt det andet, som folk og værn nu beskæftiger sig med, pressetjeneste, film, radio m. v., er skåret bort. Det er hver for sig vigtige opgaver, ikke mindst arbejdet vedrørende forbindelsen mellem befolkningen og forsvaret. Det har vist sig, at de steder, hvor den stedlige kommandant har interesseret sig for folk og værn-arbejdet, er dette gået udmærket og har givet gode resultater. Det må derfor være en opgave for forsvarsministeren at få kommandomyndighederne overbevist om, at folk og værn-arbejdet er en ikke uvæsentlig del af de opgaver, det påhviler dem at søge løst på bedste måde.

Der var indenfor forsvarskommissionens nedsat et særligt udvalg, hvis opgave det var at angive retningslinierne for det fremtidige folk og værn-arbejde. Dette udvalgs flertal sluttede sin betænkning således — jeg beder om tilladelse til et citat:

„Principielt ønsker udvalgsflertallet at fremhæve, at midlerne til løsningen af folk og værns hovedarbejde, samarbejdet med civilbefolkningen, langt snarere burde yderligere udvides, hvorved der vil kunne opnås, at folk og værn virker formidlende til at placere de danske værn, hvor de rettelig bør stå, nemlig lige midt i det danske folk.“

Jeg ønsker dem, der skal beskæftige sig med folk og værn-arbejdet i særdeleshed, og værnenes befalingsmænd i almindelighed lykke til at opnå et sådant resultat.

Angående personelloven vil jeg gerne gøre

nogle få bemærkninger. Det var jo en af de opgaver, forsvarskommissionen havde sat sig, og også dens særlige hensigt at nå frem til et enhedsbefalingsmandskorps i vore værn. Det lykkedes desværre ikke, hvad jeg meget beklager, og hvad jeg ved også andre beklager. Det er dog min tro, at det resultat, kommissionen nåede til, udfra alle synspunkter må anses for at være tilfredsstillende, og at ordningen må anses for forsvarlig. Jeg hørte en udtalelse ovre i det andet høje ting i går om, at man kunne betegne den som den bedste og den mest demokratiske i verden. Jeg lagde mærke til, at den højtærede forsvarsminister i sine udtalelser i dag knap gik så vidt som den udtalelse, jeg nu har refereret.

Officerskorpset opdeles i to kategorier, hvoraf den ene har specialopgaver. Som en tredje gruppe, der ikke hører til officerskorpset, står overfenriker og fenriker. Benævnelserne „fenrik“ og „overfenrik“ er jeg ikke tilfreds med, og det er der vist forøvrigt ingen, der er. Forskellige andre benævnelser har været fremme, men ingen af dem har rigtig kunnet slå an. Der var ingen i kommissionen, der kunne finde det forløsende ord.

Man må nu i praksis prøve den her foreslåede ordning, og selvom loven ikke er tidsbegrænset, må der være mulighed for senere at foretage ændringer, hvis ordningen mod de forventninger, man nu knytter til den, ikke skulle vise sig at være tilfredsstillende.

Forøvrigt synes jeg, at lovforslaget byder på adskillige forbedringer for den nuværende officiantgruppe, at det betyder forenkling, og at det i høj grad må kunne bidrage til den tilstræbte demokratisering af befalingsmandskorpset. Det bestemmes jo, at alle skal starte som værnepligtige menige eller som mather. Ved udvælgelsen af befalingsmænd er det ene egnet og ikke den eventuelle foruddannelse, der er afgørende. De, der ønsker at blive befalingsmænd, skal alle gennemgå sergentskolen og derefter gøre tjeneste som sergenter. Senere kan de så vælge, om de vil gå til specialistgruppen eller til den såkaldte førergruppe, og den uddannelse, de derefter skal gennemgå, er gratis for dem, ligesom de — det har jeg da forstået — oppebærer løn i den tid, uddannelsen står på. Det må vist siges at være rimelige, ja, endogså ubetinget gode vilkår at få en uddannelse under.

Som jeg indledte med at sige, er det mange penge, denne forsvarsordning, der nu snart bliver gennemført, vil komme til at koste det danske samfund. Mange gør sig sikkert